

DENAZEN-REGÉNY

TOXIC

m é r g e z é s

Második könyv

A Felsőbbrendűekért
folytatott harc elkezdődött...

fine
selection

J U S A C C A R D O

J U S   A C C A R D O

TOXIC

mérgezés

Második könyv

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

A legjobb barátomnak...

Szeretlek, anya.

1

A LEGTÖBBEN VALÓSZÍNŰLEG NEM JAVASOLNÁK, hogy leküldj néhány Jell-O shotot, mielőtt felmászol egy kilenc méter magas darura.

És én? Hát, nekem jó ötletnek tűnt. Főleg, mert a Jell-O shot a kedvencem. A vodkával megbolondított, lágy, eper-banán ízű zselé-darabka könnyedén csúszott le a torkomon. Talán azért, mert ez a zselés cucc szuper finom... de az is lehet, hogy annak a négynek köszönhetően, ami előtte már leszaladt.

Letettem az üres műanyag poharat a földre, és végignéztem a tömegben. Az új barátaimon. Hatosok. Egytől egyig. Nem mintha bármi baj lett volna a régi barátaimmal; sőt, őrülden hiányoltam őket. A régiek ugyan nem ismertek olyan lenyűgöző trükköket, mint az a srác a tömegben, aki tudott vízen járni. Vagy az a csaj, aki víz alatt tudott lélegezni.

Ám az új barátaim között egyelőre biztonságosabb volt. Ezek a srácok mind tudtak Kale képességéről. Tudták, hogy kell távolságot tartaniuk tőle úgy, hogy közben éreztessék vele: szívesen látják.

Nagyjából tizenketten lehettünk az építkezési területen. A daru mellől láthattam saját, személyes villámhárítónkat – azt hiszem, Davidnek hívták –, ahogy egyetlen érintésével beindít néhány járművet. Az ő különleges képessége az volt, hogy át tudta vezetni az áramot a testén. Az ujjai végén szikrázó elektromos áram működésbe hozta a gép motorját, melyet a többiek elragadtatott tapsviharral dícsértek meg.

Fogalmam sincs, miért vannak oda a srácok annyira a nagy gépekért!

Csikorgó hang töltötte be a levegőt, ahogy az egyik dömper bille-nőplatója felemelkedett, törmeléket szórva a földre. Néhány másodperccel később egy óriási darab beton lőtt ki az ég felé, amit egy kékesfehéren pulzáló fénygömb követett, csillámló fénycsóvát hagyva maga után az éjszakai égen. A kettő fülsiketítő robajjal ütközött össze, a betondarab megrázkódott, és a fejünk felett apró darabkák-ra omolva aláhullott az égből. Ujjongva, hisztérikus nevetéssel fogadtuk a látványt.

Hatos vagy sem, a pusztítást *minden* részeg tinédzser fantasztikusan szórakoztatónak tartotta. Legalább van az életben valami, ami sosem változik.

Még jó, hogy Paul velünk volt, különben valaki meghallhatta volna a hangzavart. Adottságának köszönhetően, mellyel el tudott rejteni embereket, helyeket és tárgyakat, a többi ember csak az új parkview-i bevasárlóközpont leendő otthonát láthatta. Egy csendes és üres építkezési területet a sötétben.

Bizony. Nem volt itt semmi látnivaló.

Millió meg egy dolgot tehettem volna abban a pillanatban. Gyöt-rődhettem volna a szegényes iskolai ruhatáram miatt. Vagy ellen-örizhettem volna, hogy nem állnak-e zord külsejű, hamis Armani

öltönyös férfiak a hátam mögött, akik másra sem vágnak, mint hogy elkapjanak. Vagy aggódhattam volna amiatt, hogy durván öt hónapom – sőt, inkább kevesebb – maradt, mielőtt megőrülök.

Ez egy új és rossz szokás volt. Aggódás, aggódás, aggódás.

Ehelyett mit műveltem? Amihez a legjobban értek. Őrült baromságot.

– Az utolsó esélyed, hogy visszalépj, Dez – kiáltott át integetve egy lány a daru másik oldaláról. Barna szeme és hosszú lila haja volt, mely bonyolult fonatban tekergett a hátán.

Visszalépni? Valaki nagyon durva anyagot szívhatott. Megmarkoltam a daru korlátját, és meghajlítottam a hátam. Recsegés-ropogás.

– Ne is álmodj róla, bébi!

Kiernan még meglehetősen új volt Ginger Hatos maffiájában. Nyáron találtunk rá az alapján a lista alapján, amelyet az unokatestvérem, Brandt adott, mielőtt elment a városból. A lány adottsága lehetővé tette, hogy beleolvadjon a környezetébe úgy, hogy egyfajta buborékot vont maga köré, ami láthatatlanná és hallhatatlanná tette. Apa bármit megadott volna, hogy megszerezze.

Meg is próbálta. Ahhoz, hogy elnyerjük a lány bizalmát, Kalel elvittük a vidámparkba. Apa emberei, kihasználva a lehetőséget, mindhármunkat el akartak kapni. Majdnem katasztrófa lett belőle, de végül bebizonyítottuk, hogy a jó és a gonosz harcában kinek az oldalán állunk, így Kiernan eljött velünk a Menedékbe. Nyers volt és rámenős, ráadásul jó eséllyel még nálam is örültebb, valamiért mégis kedveltem.

Kale hozzám hajolt, ahogy újból megfeszítettem a derekam, hogy megszabaduljak egy makacs görcstől. Gyűlölte, ahogy ropogtattam az ízületeimet. Tekintete köztem és a daru teteje között cikázott, majd megkérdezte:

– Ennek meg mi a neve?

– Gerillamászás.

– És *miért* csinálod?

– Azért, mert nem szabad. Ettől olyan átkozottul jó.

Kale ezután, ahelyett hogy visszalépett volna a tömegbe, mel-
lém állt.

– Én is felmegyek.

– Nem lesz semmi baj – magyaráztam neki.

Felettünk mennydörgés zaja hallatszott, hideg szél süvített át a társaságon. Borzongás futott végig a testemen. Imádkoztam, hogy ne essen az eső, mert a múltkori menetet Kiernan nyerte. Ki akartam egyenlíteni.

Kale a szemét forgatta – ez teljesen új dolog volt nála.

– Persze hogy nem lesz. De azt mondtad, jó buli. Szeretném ki-
próbálni.

Elszorult a szívem. Mély, sötét hang. Pipa. Kifejező szemek. Pipa. Izmos karok, amiktől elgyengül a lányok lába, ráadásul vágycik a veszélyre. Istentelenül nagy pipa. Lehet egy srác ennél tökéletesebb?

– Mindketten felmáztok? – Kiernan kétszer belerúgott a daruba, mire az megkondult, és finom rezgés futott végig a fémszerkezeten.

– Ne feledjétek, semmi csalás!

– Nem kell csalnom – kiáltotta oda Kale, majd féloldalas mosolyt villantott felém, és bemászott a fémszerkezet belsejébe. Átdugta a fejét a rácsok között, és megcsókolt. Nem csak egy gyors puszit nyomott az arcomra! Kale csókjaitól még egy pornóasztár is elpi-
rult volna.

És ez csak egy volt a pasim *fantasztikus* tulajdonságai közül.

Az én szuperdögös, különös módon ártatlan-de-képes-megölni-
téged-egy-darab-szappannal pasim.

– Majd meglátjuk, Nindzsa Fiú! – nevetett Kiernan. Azóta hívta így, hogy először találkoztak, és valahogy ráragadt. Múlt héten még egy fekete, „Nindzsa vagyok” feliratú pólót is vásárolt neki. Kale úgy tett, mintha idegesítette volna, de – bár a póló rövid ujjú volt – biztos voltam benne, hogy titkon nagyon tetszik neki.

Miután Kiernan megfogta a korlátot, megfordult, és odabiccentett Kirknek, egy apró termetű fiúnak, aki faidomár volt.

– Gyerünk! – kiáltott fel valaki.

Kale rám kacsintott.

– Találkozunk a tetején.

Azzal eltűnt. Egy pillanatig döbbsent, buta képpel figyeltem, ahogy fokról fokra feljebb mászik, mint valami szteroidot szedő majomember. Egy normális srác nem tudna így mozogni.

Hoppá! Kale nem volt *normális* srác. Ha a bőröd legfinomabb érintése elpusztíthat egy pankrátort is, rettentő gyorsan elfelejted, mi az, hogy normális.

– A francba! – bosszankodtam, amikor eltűnt a szemem elől. Mássz! Mássznom kellett.

Megragadtam a hűvös fémet, és elindultam felfelé.

Először lenyűgöző iramban haladtam. Kétszer is megpillantottam Kale-t, Kiernan pedig mélyen alattam volt. De minél magasabbra jutottam, annál jobban elfáradt a karom. Ráadásul a szél sem könnyítette meg a dolgomat. Hirtelen annyira felerősödött, hogy megálltam, és a fejemre húztam a kapucnit, mert már úgy csapkodott, hogy nem tudtam tőle koncentrálni.

A daru teteje felé félúton minden síkossá vált. Néhányszor rosszul is léptem, ezért majdnem lecsúsztam, az ujjaim pedig kezdtek megdermedni. Kiernan még mindig mögöttem volt, de Kale-t már sehol nem láttam.

Az egyik karomat a legközelebbi fémrúd köré fontam, amikor megálltam, hogy levegőhöz jussak. Odalent valaki felkiáltott, majd mindent elsöprő nevetés következett. Hallottam a nevemet is, de a mennydörgés kakofón moraja minden más hangot elnyomott.

Majd ezután, talán mert nyilvánvalóan elköttem valamit, hogy feldühítsem az anyatermészetet, zuhogni kezdett.

– Ó, ugye, csak szórakozol velem? – Egy normális ember ekkor már feladta volna, de nem én. Ezekért a pillanatokért éltem. A homlokomat megtörölve hátrattoltam az eső áztatta kapucnimat, majd tovább másztam.

– Feladod? – hallottam Kiernan ordítását a viharban. Elmosolyodtam. A hangjából hallatszó remegésből ítélve ő volt az, aki *fel akarta adni*.

– Ne is álmoldj róla! – kiabáltam vissza.

Mondott valami mást is – nem tűnt boldognak –, de szavai elvesztek a süvítő szélben.

Mikor végre felértem a daru tetejére, Kale már ott volt, lábát a fémszerkezetbe akasztotta, hogy el ne veszítse az egyensúlyát. Eső áztatta arcán megsemmisítő mosoly villant fel.

– Lassú vagy – szólalt meg, és felém nyújtotta a kezét.

Ujjaink összekulcsolódtak, a testemet azonnal melegség öntötte el. Vicces, hogy egyetlen érintése ezt okozza. Hagytam, hogy segítsen az utolsó néhány centiméteren, majd követve a példáját, átdugtam a lábamat két egymáshoz közel lévő rúd között.

– Azt hiszem, Kiernan feladta.

Kale felsóhajtott, és kisimított egy fekete hajtincset a szeméből. Az eső időközben lecsendesedett, már csak enyhén szitált. De a vihar még nem vonult el. A távolban villámok cikáztak az égbolton, és néha-néha hangos dörgés hasított a levegőbe.

– Az időjárási körülmények nem voltak ideálisak a mászáshoz.

Egy ilyen kijelentés után másoknak annyit mondtam volna, hogy *tényleg?!*, vagy *nem mondd?!*, de nem Kale-nek! Ha a srác azt közölte volna, hogy az almának almaíze van, akkor is a hetedik mennyországban éreztem volna magam, ha másért nem, hát azért, mert hallottam a hangját.

– Most már bevallhatod! Félig majom vagy. Igaz?

Kale pislogott.

– Természetesen nem. – Néhány másodperc múlva kissé legörbült a szája. – A mászótudományom miatt mondtad, ugye?

– Bizony! Veszettül jó voltál!

Kale elmosolyodott, de ez csupán árnyéka volt a rendes mosolyának.

– Ha kell, bármilyen épületre felmászom. Ez is része volt a kiképzésemnek.

A kiképzésének. Persze hogy az volt. Ez megmagyarázza a kevésbé lelkes reakcióját.

– Van ennek valami neve?

– Azt hiszem, parkour-nek hívják.

Parkour! Ez az!

– Láttam róla videókat a Youtube-on – vigyorogtam, majd közelebb hajoltam hozzá, és finoman beleharaptam a felső ajkába. – Nagyon dögös!

Ennyi utalás elég is volt neki. Egyik karját még mindig a daru fémváza köré fonva átkarolta a derekamat, közelebb húzott, és száját az enyémre tapasztotta. Hihetetlenül izgató dolog – torokszáritóan izgató – egy vihar közepén, a magasban egyensúlyozva csókolózni.

Meleg ujjak siklottak a trikóm alá, könnyedén végigsimítva a gerincem vonalát.

Hihetetlenül, tényleg hihetetlenül izgató!

Kale pihekönnyű érintése hatásosabb volt bármilyen adrenalinlöketnél. Kiszabadítottam az egyik karomat, és végigfuttattam az ujjam a pólója alatt rejtőző vékony hegen. A kulcsontjától a lapockájáig húzódott. Tíz centivel lejjebb egy másik is volt. Egyszer azt mondta, egy *rosszul* végződött gyakorlat eredménye. Ismertem azoknak a napoknak és eseményeknek a részleteit, amelyek végül a szabadulásához vezettek. A legtöbbről beszámolt nekem, de még mindig volt néhány homályos folt az életében. Volt olyan történet, amit nem akart elmesélni. Sosem erőltettem, bár nagyon szerettem volna hallani. Majd úgyis elmondja, ha készen áll rá.

Ujjai nyomában lángolt a bőröm, ahogy a gerincemet simogatta; az egész világ megszűnt létezni körülöttem. Nem volt vihar. A Denazen nem létezett, és lent az új barátaink nem ránk vártak. Nem nyomott az utolsó év terhe, nem szorult össze a gyomrom minden egyes alkalommal, amikor a Felsőbbrendűség projektekre gondoltam, és arra, mi fog történni, amikor betöltöm a tizennyolcat. Csak én és Kale léteztünk, a világ tetején.

Felvillanyoztuk egymást.

A csók lassú, mindent felemészítő és nyers volt. Szárnyaltam. Foróság kúszott fel a gyomromból végig a gerincemen, majd le a lábamba; mintha intravénásan kaptam volna adrenalin. A lélegzetem elakadt, de mintha egyúttal új élet is költözött volna belém.

– Szeretem megérinteni a nedves bőrödet – súgta Kale a számba, miközben az eső újult erővel kezdett zuhogni. Kicsit elhúzódott, és cirógatni kezdte az államat, majd ujjait végighúzta a trikóm kivágása mentén. – De a nedves ruha nagyon bosszantó. Megnehezíti, hogy hozzád férjek.

Bólintottam, és megrángattam a vállán a csuromvizes pólóját. Kicsit előrehajoltam, és a számmal végigsimítottam a fülét, majd azt suttogtam:

– Azt hiszem, ezt csak úgy orvosolhatjuk, ha megszabadulunk a ruháinktól.

Kale egy szempillantás alatt levette a pólóját, majd a biztonság kedvéért az egyik övbújtatójába dugta.

– Rendben!

Nem éppen erre gondoltam, de nem ellenkeztem.

Kale-nek gyönyörű, izmos teste volt. Már nyitottam a számat, hogy szóljak, vissza kellene mennünk a szállodába, de ő újra megcsókolt, mire minden gondolat elszállt a fejből.

Testem minden centimétere életre kelt és bizsergett – majd hirtelen fájdalom nyilallt belém.

Mintha valaki egy gumikötelet tekert volna a mellkasom köré; képtelen voltam lélegezni. Mindent megtettem, hogy levegőhöz juszak, de helyett csak fulladoztam, a folyamatos köhögéstől rázkódott a testem. Az ujjaim hegye égett, mintha egy vörösen izzó kályhához nyomtam volna, az izmaim pedig majdnem szét pattantak. Maga volt a pokol.

Szent ég! Villám csapott belénk!

Ez logikus lett volna, ha David nem állt volna odalent, hogy elvezesse az áramot. Lehet, hogy elment? Sóhajtva elhúzódtam Kale-től, és majdnem szívrohamot kaptam, mikor a lábam kiszabadult a fokok közül.

Kale tágra nyílt, kék szemében zavarodottság tükröződött, ahogy utánam nyúlt.

– Dez, mi történt?

– Nem tudom. – A határozottan hűvös, szeptemberi levegő ellenére a homlokomon izzadság gyöngyözött. A szívem dübörgött, ahogy az izmaid össze-összehúzódtak. Minden üresnek és nyirkosnak tűnt körülöttem.

Néhány másodperc múlva a légzésem visszatért a normális kerékvágásba, és a levegő is hűvösebb lett.

A hideg fémnek dőltem, és lehunytam a szemem, ahogy Kale közelebb vont magához. Két karját szorosan körém fonta, én pedig nagy levegőt vettem.

– Hirtelen olyan volt, mintha...

Teljesen új érzés – erős szédülés – tört rám a semmiből, melyet vad szélroham követett. Megcsúsztam a sima fémen, a lábam úgy remegett, mintha pudingból lett volna. A másodperc törtrésze alatt térdre estem a fémrácson, mielőtt még az egész világ a feje tetejére állt volna. Kale egyszer csak eltűnt a záporosöbén és az égen fényes szalagként villódzó villámok között.

Ahogy a daru is.

Egy pillanat erejéig nem létezett semmi. A világ elfeketedett, miközben a karommal hadonásztam, hogy megragadjak valamit, bármit. Az ujjaim súrolták a daru oldalát, de az esőnek köszönhetően könnyedén lecsúsztak róla.

A zuhanás hirtelen rántással megszakadt, de a lendülettől a testem erőteljesen a daru oldalának csapódott. A fejem fülsiketítő kondulással a fémnek verődött, minden elmosódott a szemem előtt, és eltelt egy kis idő, míg végre újra összpontosítani tudtam.

– Megvagy! – lihegett Kale valahol a fejem felett. Elkapott, megakadályozva, hogy lezuhanjak. Keze satuként tapadt a csuklómra, és próbált felhúzni, de a lába megcsúszott. A fémen csikorgó gumitalp hangja katasztrófával fenyegetett. Halk átkozódás csúszott ki a

száján, amikor néhány centiméterrel lejjebb csúsztunk; abban a pillanatban biztos voltam benne, hogy lezuhanunk.

Mikor már nem himbálóztam, oldalra fordultam, és lenéztem a vállam fölött. Nagyon *messze* volt a talaj, de nem is a távolság zavart, hanem a leérkezés. Bíztam benne, hogy Kiernan rendben leért. Felhallatszott a többiek hangja – néhányan huhogtak, mire mások hangosan felröhögtek. Fogalmuk sem volt, mi folyik idefent.

– Várj, meg kell támasztanom a lábam! – kiáltott oda Kale. Magabiztosan csengett a hangja. A lábszárát a két legközelebbi létrafok közé dugta, majd letérdelt, és egyik lábát a másik alá ékelte.

Nem osztottam a magabiztosságában. A szorító érzés visszatért, egyre nehezebb volt bármit tennem, csupán rövid, erőtlen sóhajokra voltam képes. Az izmaim égtek, a torkom rettentően fáj. Mintha sikítottam volna.

Szörnyű gondolat ébredt bennem. Egy elképzelhetetlen dolog, amitől még a vér is megfagyott az ereimben.

– Kale – szólaltam meg, és próbáltam nyugodt maradni. Zajt hallottam, valami különös morajlást, ami egyre hangosabb és hangsabb lett. Minden forogni kezdett körülöttem, és úgy tűnt, ez a zaj minden egyéb hangot elnyom. – Azt hiszem...

Ekkor előbukkant Kale arca, hajáról az esőcseppek a fejemre hullottak.

– Foglak, nyugi! Készülj, felhúzlak!

Erősen megmarkolta a csuklómat, aminek hatására mintha tűz mart volna belém, majd mint valami robbanás, a fájdalom az ujjaimon keresztül a vállamba hatolt, onnan a mellkasomba, majd le, végig a lábamon. Olyan volt, mintha valaki feltépte volna a húsomat, máglyát gyújtott volna a bensőmben, majd egy rozsdás tűvel durván összefércelt volna. Rugdalózni kezdtem, hátha sikerül beakasztanom

a tornacipőm sarkát két fémrúd közé, és megkapaszzkodnom, de mindig lecsúszott a lábam.

Annyira kepesztettem, hogy mindketten beleremegtünk, így Kale szorítása meglazult a csuklómon.

– Dez, ne mozogj! – Enyhe ijedtséget éreztem a hangjában. Ez épp elég volt ahhoz, hogy én is pánikba essek. Kale sosem pánikolt. Válsághelyzetekben ő volt *Mr. Kőarcú*. Ez is része volt a *kiképzésének*.

Normál esetben semmi gondja nem lett volna azzal, hogy megtartson – azok az izmok nem mutatóban voltak a karján –, de az eső és a folyamatos ficánkolásom miatt jobb keze lecsúszott a csuklóm-ról, majd a hüvelykujjamról is, végül teljesen elengedett. Végtagja-imbán azonnal elkezdett kihűlni a tűz. Nem annyira, hogy elűzze a fájdalmat, de éppen eléggé ahhoz, hogy észrevegyem. Éppen eléggé ahhoz, hogy beigazolódjon az elképzelhetetlen.

– Kale, engedj el!

Villám cikázott át az égen. Közel volt. A nyakamon felállt a szőr, mintha konnektorba dugtam volna az ujjam.

Újabb kízó fájdalom hullámozott át rajtam. A morajlás felerősödött. A szél alábbhagyott, az esőcseppek kopogva záporoztak a fémfelületre. Lent a barátaink elcsendesedtek, úgy tűnt, még a távolban is megállt a forgalom. Még Kale is elhallgatott, pedig eddig folyamatosan beszélt kétségbeesésében.

Elszántan próbáltam a fém köré fonni a lábam, de hasztalan. A tornacipőm folyton lecsúszott róla.

– Kérlek! – könyörögtem, és arra gondoltam, vajon hallja-e a hangomat ebben a különös zajban. – Engedj el!

Mivel nem tette meg, így én húztam ki az ujjaimat a kezéből.

Újabb centiméterek.

Elborzadva igyekezett még szorosabban tartani, a másik kezével is próbált elkapni, de az eső miatt ez lehetetlen volt. Nem segítettem neki, így az ujjai lecsúsztak a csuklómról. Sikerült elkapnia a másik kezemet, de szinte azonnal csúszni kezdtem. Láttam, hogy mozog a szája, azt hiszem, az én nevemet suttogetta.

Erőlködve nagy levegőt vettem. A fájdalom szörnyűbb volt mindennél, amit valaha el tudtam képzelni. Mintha törött üvegszilánkokat lélegeztem volna be. Nem bírtam tovább.

– Kale, *megölsz*. ENGEDJ EL!

Megtette.

2

EGYRÉSzt megkönnyebbültem, másrészt nem tudtam elhinni, hogy elengedett. Ezt egyszerűen nem hagyhattam figyelmen kívül. Francba! Hogy is szól a zuhanás első szabálya? Lazíts! Lazítsd el az izmaidat, és ne fejts ki ellenállást! Ez a trükk nem volt ismeretlen azok számára, akik túléltek egy nagyobb zuhanást egy épület tetejéről vagy egy repülőből. Előfordult ilyen már korábban is. Behunytam a szemem, felkészültem a becsapódásra, majd...

A szél elcsendesedett. A hajam, amely másodpercekkel korábban még összevissza csapkodott, most az arcomra hullott. Visszatartottam a lélegzetemet és megfordultam, hogy lássam a talajt – csupán néhány méterrel alattam volt –, de már nem közeledett olyan eszeveszett sebességgel. Eltelt néhány súlytalan pillanat, majd újra zuhanni kezdtem, de legalább nem az a hirtelen, csontzúzós becsapódás várt rám, amire kilencméternyi szabadesés után számít az ember. Ehelyett alig érezhető zökkenéssel érkeztem meg. Erős, meleg karok kaptak el.

– Dez, meg kell mondanom, ez teljesen új szintre emeli az adrenalinfüggőséget. – Alex letett. A többiek körénk gyűltek.

Nem tudtam válaszolni. A szám kiszáradt, minden idegvégződéssem görcsösen táncolt és ugrált, ahogy kedvenc sztárom, Spider One is tette a színpadon.

Mennydörgés robbant, majd másodpercekkel később fényesen izzó villám cikázott végig az égen. Újfent égnek állt az összes apró kis szőrszál a karomon és a nyakamon. A villám megvilágította Kale gyorsan mozgó sziluettjét, ahogy leugrott a daruról, és rohanni kezdett felém – szerencsére már visszavette a pólját.

Valaki megbökte a hátam. Alex.

– Dez? Jól vagy?

– Te... mit művelsz...

Furcsán nézett rám.

– Miért ugrottál le a daruról, Dez?

– Én nem...

Kale üvöltése belém fojtotta a szót.

– Dez! – Semmivel nem törődve rohant a tömegbe. Az emberek még épp idejében utat engedtek neki. Néhány lépéssel előttem megállt. Egyikünk sem mozdult.

– Mi történt? – kérdezte Kiernan, és előrébb lépett. Csípőre tett kézzel állt, Kale-t és engem bámulva.

Alex válaszolt. A szemem sarkából láttam, hogy felfelé mutat.

– Valamilyen okból kifolyólag Dez úgy döntött, hogy leugrik a daru tetejéről.

Mindenki egyszerre kezdett el beszélni, de nem hallottam őket. Nem igazán. Összevissza beszéltek. Háttérzajok egyvelege. A helyeslések és az elmebajomra vonatkozó sutyorgások egyetlen elmosódott, fehér zajjá olvadtak össze. Az univerzum végül benyújtotta a számlát. Tudtam, hogy bekövetkezik. Daun, az a Hatos, aki a Sumrunon történt harc után megmentette Kale-t, többször is figyelmeztetett

minket. *Ne bízzátok el magatokat!* – ezt mondta. *Akkor következik be, amikor a legkevésbé várjátok.* Igaza volt.

Kale előrébb lépett.

Én is.

Centiméterekre álltunk egymástól, de nem nyújtottuk ki a kezünket egymás felé. Láttam a szemében. Gyötrelmem. Büntudat.

Ő is megértette.

– Dez... – Fel akarta emelni a kezét, de azután inkább csak ökölbe szorította, és megálljt parancsolt magának.

Daun hangja visszhangzott a fejemben. Kellemetlen volt, de kitarató. *Mellékhatás. Valamit valamiért. Nem lehet előre megmondani, mi lesz az.*

És mellette ott volt a válaszom is. *Bármit megadnék érte.*

Tettem hátrafelé egy lépést, és majdnem elbotlottam a saját lábamban, annak ellenére, hogy hirtelen fájdalmasan tisztán láttam mindent.

– Ne! Mind a ketten tudtuk, hogy ez fog történni. Ilyen az üzlet. Kaptam valamit, és tudtam, hogy cserébe elveszíték valamit.

Kale összeszorította a száját, majd hátrébb lépett.

– Semmi nincs elveszve. Ez csak átmeneti. Helyrehozhatjuk. Megtanulhatom irányítani a képességem, Ginger azt mondta. – A hangja remegett egy kicsit, de nem tudtam biztosan, hogy engem akar-e meggyőzni, vagy saját magát.

Nem tehettem róla, de elnevettem magam. Keserű hang volt, nem illett hozzám. Az a fajta mániákus vihogás, ami az örület velejárója, és ami pont akkor tör rád, amikor komolynak kellene maradnod. A többiek félkörbe álltak körülöttünk, és minket néztek. Bámultak. Senki nem értette, mi folyik itt. Nem tudták, mit tettem. Végignézttem az arcokon. Az érzelmek teljes skáláját látni lehetett, az őszinte

aggodalomtól egészen az ingerültségig, és mind felém irányult. Ez a feszültség már túl sok volt nekem.

Szó nélkül megfordultam, és elrohantam.

Egy darabig hallottam magam mögött a sárban csattogó lépteket, valaki megpróbált utolérni. Túl nehézkesnek tűnt ahhoz, hogy Kale legyen. Ha ő követett volna, biztosan nem hallottam volna meg, vagyis feltételeztem, hogy Kiernan az. Szerencsére feladta, amikor az építkezési terület határához értem.

Átvágtam az úttesten, majd a sarkon gondolkodóba estem. Hova a pokolba menjek?

A szállodába? Hiszen valószínűleg az az első hely, ahol Kale keresni fog. De most nem bírnék találkozni vele. A szemében tükröződő bűntudat olyan érzés volt, mintha kést döftek volna a légcsőembe.

Bóklászhatnék a környéken, de ez elég rossz ötletnek tűnt. A nevem legelől szerepelt apa halállistáján. Sosem könnyítettem meg a dolgát, semmi okom rá, hogy most megtegyem.

A nyári szünet utolsó estéje volt. Másnap újból elkezdődött az iskola, ami azt jelentette, hogy aznap még utoljára bulikat rendeztek. Legalább három nagyobb rave parti van: egy Curdnél, mivel a szülei megint Párizsban vannak, egy másik a Putnam-hegység erdeiben, egy harmadik pedig a Brandt régi háza mögött elterülő réten.

Normális esetben bármelyik bejött volna nekem, de pillanatnyilag nem lett volna jó ötlet emberek közé menni. Egyedül akartam maradni.

Vagyis, hova mehetnék? Az egyetlen helyre, ahol mindig egyedül voltam.

Haza.

A kulcs még mindig egy kilazult borítópanel alá volt szigszalagozva, a ház sarkánál. Fogadok, az egyetlen oka, hogy még megvan,

az az, hogy apa nem tudott róla. Tavaly dugtam el, amikor a *mindent elveszítettem* időszakomat éltem. Parkview-ban négy kulcs várta, hogy megtalálják őket. Vagyis három. Mert az egyik a Milford-tó fenekén landolt, miután szörnyen félresikerült a gumiabronchshintán bemutatott produkcióm.

Az ajtó könnyedén kinyílt – most az egyszer nem ragadt be –, és én beléptem a házba. Egy részem csodálkozott, miért vártam ennyit, hogy visszajöjjenek ide, míg a másik részem el akart tűnni, és soha többé nem akart visszatérni. Olyan sok minden történt, de igazság szerint mindegy, milyen rossz dolgok történtek apa és köztem, ez volt mindig is az otthonom. Egy részem hiányolta.

Az emlékek mégiscsak emlékek, függetlenül attól, hogy jók vagy rosszak.

Csodálkozó tekintettel csuktam be az ajtót. A házat teljesen kikapokolták. Eltűnt a nagy bőrkanapé, amire apa mindig mondta, hogy ne tegyem fel rá a lábam, a puha bézs karosszék, amire aznap este, amikor először tartottam bulit, ráömlött a rumpuncs, sőt a folyosón még a szőnyeget is felszedték. Csupán a fa szegőlécek maradtak meg a falak mentén, és egy kevés por.

Büdös volt a levegő. Nem penészszagú, inkább poshadt. Mintha hónapokig nem szellőztettek volna – ami igaz is volt. Most, hogy én már nem voltam a képben, apának semmi oka nem volt fenntartani a látszatot. Az itthoni élete a kezdetektől egy nagy süketelés volt. Anyával sosem házasodtak össze. A pokolba is! Nem voltam több egy kísérletnél! A Denazen Felsőbbrendűség projekt új generációjának egyik tagja. Egy művelet, aminek egyetlen célja az volt, hogy erősebb, *jobb adottságokkal* rendelkező szolgákat állítsanak elő a Denazen számára, akiket majd marionettbábuként rángathatnak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Hétéves koromban változtattam át először egy tárgyat. Már akkor tudtam, hogy más vagyok. Különbözök a többiektől. Legalábbis ami a társadalmi elvárásokat illeti. Így titokban tartottam.

Ahogy kiderült, jó ötlet volt. Néhány hónappal ezelőtt nem elég, hogy kiderült, apa gyilkosokat közvetít, és felhasználja az olyan embereket, mint én, a Hatosokat – a rendellenes hatos kromoszóma miatt neveztek el így minket –, hogy borzalmas dolgokat tegyenek, még arra is rájöttem, hogy valami vegyi anyagot fecskendezett anyámba a terhessége idején, hogy *felerősítse* az adottságomat. De nem én voltam az egyetlen. A nagyvilágban még létezett egy maroknyi, szupererővel rendelkező korombeli fiatal, akik hamarosan tizen-nyolc évesek lesznek... és valószínűleg megkerülnek.

A felhasznált vegyi anyag miatt? Igen. Ugyanis *komoly* mellékhatásai vannak.

Megborzongtam a hidegtől, majd befordultam a folyosóra. Lassan fellopóztam a régi szobámba. Bár ismertem apámat, és az ő végtelenül gonosz természetét, reméltem, hogy valamit meghagyott a cuccaim közül. Egy pólót vagy egy könyvet, vagy – a fenébe is – legalább az egyik cipőmet! Bármit, ami az *enyém* volt.

Jobban is tudhattam volna.

Minden emlékem, minden olyan tárgy, amihez érzelmek fűztek, és amiket hosszú évek alatt gyűjtöttem össze, eltűnt. Egy akasztó sem maradt a szekrényben, vagy egy porcica a sarokban. Az antik fiókos szekrény, amit még Brandt segített hazacipelni egy garázsvásárból néhány évvel ezelőtt, a fejtámla, amibe Alexszel együtt belevestük a nevünket, sőt még a Powerman 5000 lökhárító matricák is, amelyeket azért ragasztottam a falra, hogy apámat felidegesítsem, mind eltűntek.